

Torcebraç

Rosa Calafat Vila,
*Torcebraç
entre dues cultures*,
Institut d'Estudis Catalans –
Càtedra Unesco
de Llengües i Educació,
Barcelona 2010.

Després de llegir aquest llibre em queda clar que hi ha una cosa a Espanya que fa més por que l'independentisme català: la reunificació cultural i lingüística dels Països Catalans. Perquè és una evidència que uns Països Catalans reunificats serien una nova potència cultural i econòmica en el sud d'Europa. Els catalans units per una mateixa llengua, cultura, simbologia, fem por, molta por, als espanyols i per això fa tants anys que ens anorreen i intenten de fer desaparèixer la nostra nació.

Rosa Calafat ens parla, en el seu *Torcebraç*, de l'esquarterament de la nostra llengua i, en conseqüència, del nostre món

cultural i simbòlic que defineix aquesta llengua. Allò que no va fer el franquisme envers la llengua i la nació catalana ho ha fet la democràcia espanyola: trossejar l'idioma, posar-nos fronteres entre nosaltres i inventar banderes autonòmiques.

Per què l'Espanya autonòmica permet i provoca que una llengua es descompongui en tres o quatre llengües diferents quan això no ho faria mai envers el castellà? Què vol dir que hi hagi una edició específica de *Harry Potter* en català i una altra en valencià? Com pot ser que es facin edicions diferents dels llibres de text per als escolars de les tres comunitats autònomes que formen els Països Catalans? Què vol dir que a les Balears en els llibres de text hi surtin com a poetes referencials J.M. Llopart i M. Martí i Pol, i en els llibres de text valencians Enric Soler i V. Andrés Estellés? I al Principat, Gabriel Ferrater i M. Martí i Pol?

Per què els catalans hem de fer l'esforç de tenir una llengua *fàcil* que no porti traves als castellanoparlants? Per què aquesta militància a fer un català calcat del castellà? Per què la nostra llengua és més moderna i cosmopolita com més s'assembla al castellà? Per què volem completar el diccionari català amb paraules d'origen espanyol quan ja existeixen en la nostra llengua? Per què fa més modern dir *aquest any* que *enguany*?

Si el català abans era l'idioma de lluita i resistència democràtica i progrés, ara és titllada com una *fricada excèntrica* que separa i no uneix. Aquesta diferenciació eterna (perquè ja es cuidaran ells

de no aprendre mai la nostra llengua per així tenir-nos ben estigmatitzats) ens fa sentir incòmodes i diferents, encara que ens diguin cada dia com som d'integradors els qui tenim dues llengües. Però nosaltres sabem que aquesta diferència molesta. I aquí ningú no vol molestar, i menys a uns veïns com els espanyols. Per tant, assumim que abarateixin i traixin la llengua acostant-la al màxim a l'espanyol en nom de la comunicació i la normalitat.

Si el bilingüisme és una cosa tan bona, com és que Espanya no fa oficial a la Unió Europea la seva realitat lingüística? Això és una «agressió passiva» a la nostra llengua: elimina la nostra existència a Europa, i després els europeus s'enfaden amb nosaltres perquè no saben res de la nostra existència o no se la creuen. I nosaltres? ¿Nosaltres ens tornarem a sentir culpables de molestar ara, no sols els espanyols sinó també tots els europeus? És així com es defensa el bilingüisme a Espanya?

Després d'anys de democràcia espanyola l'orgull lingüístic del català està per terra. Sabem que el català no és una llengua de cohesió social; el marc referencial que tenim ho impossibilita; tenim una llengua que és un problema. És en plena democràcia que els llibres de text diuen que el bilingüisme als Països Catalans hi ha existit sempre, com si les societats poguessin ser bilingües d'una manera espontània. Neguen el genocidi cultural que el nostre poble i la nostra llengua han patit en els últims tres-cents anys. L'actual situació que pateix la llengua amb aquest bilin-

güisme descompensat i asimètric és l'etapa final d'allò que Felip V va començar fa tres-cents anys: l'eliminació del català, però amb tàctiques més modernes.

El llibre de Rosa Calafat és un torpede sota la línia de flotació del discurs políticament correcte que s'ha imposat als països de parla catalana, perquè toca tres grans tabús de la Catalunya autonòmica actual:

Reclama la reunificació cultural i lingüística dels Països Catalans i que la llengua no es limiti en fronteres autonòmiques.

Exigeix la necessitat d'unes noves lleis que donin al català el marc de dignitat que tota llengua necessita per a ser admesa i valorada socialment, una llengua única oficial en tots els Països Catalans, per tal que sigui una llengua al mateix nivell i rang que l'espanyol i no una llengua de segona.

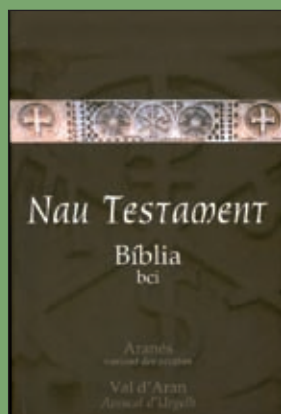
La necessitat d'internacionalització del català, és a dir, homologar-lo a la resta de llengües europees.

Aquest llibre és il·luminador en la mesura en què és desmitificador i ens parla de la colonització dels nostres cervells a través de la parla.

Aquest llibre denuncia el bilingüisme com a eina per a fer la política comunicativa que ens porta inexorablement a convertir el català en un dialecte de l'espanyol.

Ara que en democràcia i globalisme ens havíem arribat a creure que el bilingüisme era el sùmmum del cosmopolitisme, resulta que, sense adonar-nos-en, podria ser el principi de la fi de la nostra llengua. ♦

JOEL JOAN

Nau Testament,
Arxiprestat d'Aran-Avescat d'Urgell,
Valh d'Aran 2010

Per primera vegada podem tenir a les mans un Nou Testament, el tresor més gran dels cristians, escrit en aranès, llengua pròpia de la Vall d'Aran, de manera que així aquella comarca catalana podrà gaudir de la seva lectura, tant en privat com en públic.

La traducció a l'aranès, variant de l'occità,

ha estat feta per l'expert Mn. Jusèp Amiell i Solè, fill de Garòs, i ha rebut el suport del bisbat d'Urgell.

Aquest *Nau Testament* consta de vint-i-set llibres, quatre dels quals són els Evangelis (de Mateu, de Marc, de Lluc i de Joan), que, com és sabut, hi ocupen el lloc principal.

Si bé cada un d'aquests llibres té un estil propi, cal dir que tots apunten vers un mateix objectiu: anunciar el missatge de Jesús, base de la religió cristiana.

Cal felicitar-se, doncs, que la normalització de l'aranès hagi assolit aquesta nova fita. ♦